

къмъ своето предназначение, той ще се бори срещу всички мъчнотии и спънки и той ще ги преодолѣе непремѣнно съ своята упоритостъ, търпение и напредѣкъ, за да триумфира единъ день.“ Морално и физически нашиятъ народъ е най-здравъ между всички балканци, и неговата сждба, тъй нещастна досега, ще се промѣни къмъ добро, стига той да не губи смѣлостта си и яснитѣ си задачи. Между тия задачи на първо мѣсто стои освобождението отъ гръцкото духовно иго. „Рано или късно фенерското духовенство трѣбва да се изгони отъ България, дори ако то се преобрази на ангелъ,“ пише Селимински по-късно въ трактата си „Българскиятъ черковенъ въпросъ“, за мотото на който служатъ думитѣ: свобода, наука, напредѣкъ! И най-голѣмата, но по-тежка задача е отхвърлянето на политическото иго. Виждайки какъ толкова отлични младежи въ Атина проявяватъ чудни добродетели въ науката и родолюбието си, той е окриленъ отъ надежда за близки щастливи дни на народа си и въ момента на възторгъ се провиква (1842) — въ писмо до приятеля си Золотовичъ въ Цариградъ: „Дано и азъ да доживѣя, макаръ и въ дълбока старостъ, да превържа съ ржцетѣ си ранитѣ поне на едного, падналъ за родината българинъ, та тогава да издъхна!“ Своята знаменателна въ много отношения „Политическа изповѣдь“ отъ 1843 г., дето въ 12 точки сж изредени най-сжщественитѣ напжтвания и пожелания за родолюбивитѣ младежи, той завършва съ следната молитва-заклучение, която всѣки истински патриотъ трѣбвало да държи написана въ иконостаса си, за да му напомня тя дълга къмъ родината: „Българо, ако те забравя, дѣсницата ми да се забрави; езикътъ ми да се залепи о гърлото, ако не си спомня за тебе на първо мѣсто, като най-драгъ за мене предметъ; спомни, Господи, за неприятелитѣ на България, пожелали унищожението ѝ; проклети врагове на България, блаженъ е който ще Ви отмъсти за това, що ни сторихте, блаженъ е, който ще ви победи и унищожи младенцитѣ Ви о скалата!“ — Така пророчески-въодушевено чертае бждещето на отечеството си тоя реалистъ, когото никакви злополуки и разочарования не могатъ да отклонятъ отъ една велика жажда за служба на отечеството.

Презъ м. юний 1844 г. Селимински завършва университетския си курсъ по медицина въ Атина и заминава на специализация въ Италия, гдето иска да получи и докторски дипломъ. Отъ Флоренция, 30 мартъ 1845 г. той съобщава на благодетеля си Антонъ Ивановъ въ Брашовъ: „Най-сетне 16 (28) мартъ бѣше за мене най-